

באמת ביידן? האם באמת "יש למפגינים הפרו-פלסטינים קייס"?

29.08.2024 | וינברג מ' written by

בנאומו ביום הראשון של הוועידה הלאומית הדמוקרטית בשיקגו פלט נשיא ארה"ב היוצא, ג'ו ביידן, כי "למפגינים ברחוב יש קייס" (באנגלית: They have a point). "הרבה אנשים חפים מפשע נהרגים, משני הצדדים".

הצדדים אשמים באופן דומה, כך זה נשמע לי. חמאס וישראל: הרוצחים העליזים של חמאס והחיילים-אזרחים הגיבורים של מדינת היהודים. שניהם שפכו "הרבה דם חף מפשע".

ובכן, ג'ו, לא! לאנשים שאומרים שהם תומכים ב-7 באוקטובר אין קייס. מה שהם באמת דורשים הוא חיסול ישראל והדרת היהודים מהחיים האמריקאים. הם קוראים "מהנהר ועד הים, פלסטין תהיה חופשית", נובחים "ביבי, אנחנו בשער שלך, אנחנו לוקחים בחזרה את 48", צועקים ש"חמאס מגיע" ומבטיחים שה-7 באוקטובר יחזור על עצמו "10,000 פעמים ובכל יום". הם לא קראו בעדינות להפסקת אש סבירה במזרח התיכון, ולא תמכו במתינות בפתרון שתי מדינות לשני עמים.

הם טועים, ואתה, הנשיא, צריך להוקיע אותם, לא להכיל אותם. הם הביאו אלימות אנטישמית לרחובות אמריקה וגם מתכוונים להפיל את הדמוקרטיה האמריקאית.

והנה הבעיה: מה שביידן ניסה לעשות היה ללכת על חבל דק: לאותת גם לתומכי ישראל וגם לאלה המתנגדים לה באופן רצחני שהדמוקרטים מזדהים עם עמדותיהם.

על ידי התחמקות, ביידן ניסה לעזור למסע הבחירות לנשיאות של קמלה האריס לחלוף דרך שדה המוקשים של המזרח התיכון. ביידן והמפעילים שלו (הנשיא לשעבר אובמה?) כנראה חושבים שעדיף לא לשפוט אם אנשים המניפים דגלי חיזבאללה וחמאס, ושורפים דגלי ישראל ואמריקה, הם קהל שיש לפייסו או קיצוניים שיש לדחותם.

זו מנהיגות חלשה. היא מבשרת על גלישה למדיניות הנתונה כבת ערובה לכוחות האנטי-ישראליים הקיצוניים ביותר באמריקה.

סגנית הנשיא קמלה האריס, המחזיקה כעת רשמית במועמדות הדמוקרטית לנשיאות, הראתה לביידן את הדרך. לפני חודש, היא הצהירה שעזה "אינה סוגיה בינארית", כלומר, כך זה נשמע, שיש "אנשים טובים מאוד משני צידי" קווי ההפגנה.

כשנשאלה לדעתה על הסטודנטים "הכובשים" את הקמפוסים (המשחיתים והמטילים אימה), האריס אמרה: "הם מראים בדיוק מה צריכה להיות התגובה האנושית הרגשית לעזה".

האריס עוד רצתה שהמפגינים נגד ישראל ידעו "שאני רואה אתכם ושומעת אתכם", ושהיא "לא תשתוק" לגבי המצב ההומניטרי בעזה. "אני לא מתכוונת לאשר באופן גורף את הטענות שלהם (של המפגינים)", הוסיפה האריס כהערת אגב, "אבל אנחנו חייבים לנווט (לתכלל) את האירוע. אני מבינה את הרגש שעומד מאחורי זה".

נשגב מבינתי כיצד אפשר להתייחס לזעם העיוור, לשנאת אמריקה ולהתקפה על ישראל כ"רגש אנושי" שיש להצדיע לו. אבל, אבוי, האריס מוצפת ב"רגשות" ש"צריך לתכלל ולהבין אותם".

אכן, נראה ש"רעב" והיגינה נשית בעזה מדאיגים את קמלה האריס יותר מהבסת חמאס או התמודדות עם הספונסר האיראני הכמעט-גרעיני שלו. "האם יש להן (לנשים הפלסטיניות בעזה) תחבשות היגיניות?", התרגשה האריס בריאיון ביוני למגזין דה ניישן (The Nation). "בשלבם המוקדמים (של המלחמה) כבר נדרשתי למצב ההיגינה הנשית, גם אם זה גורם לאנשים להרגיש לא בנוח".

ומה לגבי תנאי הבישול הפלסטיניים? האריס דואגת גם לזה כי היא "אוהבת לבשל", כך היא אמרה למגזין. ובלי קמח טוב ומים נקיים "אי אפשר לעשות חרא (shit)".

אז הינה לכם. מועמדת המפלגה הדמוקרטית לנשיאות שמה את ההיגינה הנשית הפלסטינית וביטחון המזון שלהם, "תחבשות היגיניות" (pads) ו"חרא" (shit) - כמה וולגרי! בראש דאגותיה, וזה היה כך מהימים הראשונים של המלחמה. היא מתרגשת מדברים אלה הרבה יותר מהגנה על ישראל המותקפת או מהצורך להפגין עליונות צבאית אמריקאית נגד איראן ושלוחיה (או נגד רוסיה, סין ויריבים אחרים).

אולי זה משום שקמלה האריס היא רק "נשיאת השמחה" פוטנציאלית (The President of Joy), כפי שהנשיא לשעבר **ביל קלינטון** הילל אותה. ומנהיגים שמחים אינם מלכלכים את עצמם בדברים מסובכים כמו לחימה נגד אויבים אסלאמיים רדיקליים או ניצחון במלחמות נגד הגמונים מאיימים.

משולהבים ומוצפים בשמחה, מנהיגים "שמחים" אינם מסוגלים להבין את העימות בין "הברבריות לציביליזציה" המתרחש במזרח התיכון, כפי שתיאר לאחרונה ראש הממשלה נתניהו בנאומו בקונגרס.

לכל היותר, הם מתרגשים מ"סבל משני הצדדים" בעודם מתרחקים מבעלת הברית האמיתית היחידה של אמריקה במזרח התיכון.

עבורי, פנים שמחות ולב אמפתי אינם כישורים מספיקים לתפקיד נשיא ארצות הברית של אמריקה; הם עלולים אפילו להיות גורמים פוסלים. במקום זאת, אני צריך לדעת איזו מדיניות ינקוט המועמד. ולכן הינה כמה שאלות קונקרטיות לקמלה:

- התפארת שהיית "האדם האחרון בחדר" עם הנשיא ביידן לפני שהכריז על נסיגת ארה"ב הפזיזה והחפזזה מאפגניסטן, שהשאירה את הטאליבן עם יותר מ-5 מיליארד דולר בנשק וציוד צבאי אמריקאי מתקדם. האם את עדיין חושבת שזה היה חכם, והאם את מתכננת נסיגות דומות של כוחות אמריקאים, נניח מאזור הגבול עיראק/סוריה/ירדן או טייוואן או מזרח אירופה?
- כיצד את מתכוונת להדוף את איראן, בעודה מגבירה את תוכנית הנשק הגרעיני שלה ומרחיבה את רשת הטרור של שלוחיה, שמאיימים על האינטרסים האמריקאים במזרח התיכון ובאמת מאיימים על הביטחון העולמי? האם את מחכה שאיראן תערוך ניסוי של הפצצה הגרעינית הראשונה שלה, ומה תעשי אז?
- אם/כאשר תצטרך ישראל לרסק את צבא הטרור הנתמך על ידי איראן בלבנון הקרוי חיזבאללה, האם ארה"ב תחת הנהגתך תספק לישראל כל נשק הכרחי כדי להשלים את המשימה במהירות ובאופן משכנע, או שתמנעי נשק מישראל שוב בגלל דאגה לנפגעים אזרחיים?
- במקום להתלונן על תחבושות היגייניות לפלסטינים באזורי הקרב בעזה, האם לא יהיה הגיוני יותר לכפות יצירת אזורי סיוע הומניטרי לאזרחים פלסטינים בסיני, למרות הרתיעה המצרית מלעשות זאת? האם החמלה שלך כלפי הפלסטינים עשויה להוביל לפתרונות יצירתיים בהובלת אמריקה בהקשר זה, ולא רק לביקורת על ישראל?
- האם את מתכוונת להמשיך את המיקוד המקומם של ממשל ביידן-האריס בהטלת סנקציות על ישראלים ימניים שאינך אוהבת, החל ממתנחלים ועד מתנגדי סיוע הומניטרי לחמאס; בעוד שאת מנהלת משא ומתן על הקלה בסנקציות על איראן ומזרימה לרשות הפלסטינית התומכת בטרור עוד דולרים של משלמי המיסים האמריקאים?

המאמר התפרסם במעריב, בתאריך 29.08.2024.